The Byelorussian Times

ЧАС
Двумоўны беларускі часапіс у З.Ш.А.

No.28, Vol.5, USPS 345-170 November 1980 9-06 Parsons Blvd., Flushing, N.Y. 11357 Price $1.00

THE GRAND JUBILEE
1000 Years of Byelorussian History

A terse but distinct message has reached us from Byelorussia reminding us that we live in a year of the Grand Byelorussian Jubilee marking 1000 years of the Byelorussian statehood.

Yes, indeed. According to the so-called Primary Chronicle (written at the beginning of the 12-th century) it was during the years 978-980 that Vladimir Svyatoslavich, then Prince of Novgorod, with the effective Varangian help attacked and seized Polotsk, stronghold of the mighty Prince Rogvolod (Blr Rahvalod), killing the Prince himself with his two sons and taking by force his unwilling daughter Rogn'ed' (Blr Rahnieda) into his pagan harem. Eversince that great dramatic event struck the fancy of the bards and for long centuries Rahnieda was extolled in folk epics throughout the country. Thus, for the first time in history the existence of an independent state with its capital in Polotsk was confirmed both by a written source as well as by popular tradition.

All that happened a full millenium ago but it is not forgotten and we have a tangible proof to that effect: It is that tiny voice coming from the enslaved land of our forefathers that has reached us via Great Britain in the form of a postcard reproduced here (on the right) on which we see the coat of arms of the re-born Byelorussian state, the Pahonia, with the inscription – "Best wishes in the Jubilee Year! 980-1980. Byelorussia."

We know well what the present situation in Byelorussia is: There is a nominally Byelorussian state in existence (on less than two thirds of the Byelorussian ethnographic territory) in which the people are summarily deprived of their human rights – political, social, cultural, and religious; the Byelorussian language itself has been banned from its government, from many schools, and from our cities. But we know also that the struggle for a free and independent Byelorussia goes on unabated. The Russian reign of terror cannot stop us – our brave people will never capitulate. That is the lesson of the thousand years of our history and that's the deeper meaning of the message of the jubilee postcard to which our answer is: "Brothers, you may always count on us."

– P. Mankouski

Clandestine commemorative card from the Russian (Soviet)-occupied Byelorussia to mark 1000 years of Byelorussian history.

THIRTY YEARS OF TRIUMPHANT VALOR: 1558-1588

The following article is based on a work by Professor Jan Stankievic, a noted Byelorussian scholar.

* * *

Let us turn our attention to that memorable thirty-year period in 16-th century Litva (also known as Byelorussia) during the years 1558-1588. This was a very difficult and a significant period for Litva both militarily and politically. By the middle of the 16-th century the Muscovite state had liberated itself from its 300-year-long Tatar domination and began attacking Litva from the east. At the same time, the mightiest power of that time, the Turkish Empire, having reached an understanding with Moscow conspired with the latter and attacked Litva from the south seizing the Crimean Peninsula and the northern shores of the Black Sea. On the west, the frontier with Poland was also threatened because Poland, feeling secure about its borders with the German states, began to take advantage of every weakness in Litva.

It was under these circumstances and with this background that the Muscovites attacked the Livonian Order (part of present-day Latvia) in 1558. The latter were unable to defend themselves and in order to save their land offered their allegiance to Litva. It was not possible for Litva to refuse the offer for it was unthinkable to permit the Muscovites access to the Baltic Sea from which they could further attack and plunder Litva. In addition, Livonia itself was valuable. Consequently, a long war ensued with Moscow, the so-called Livonian War.

To complicate matters, Sweden seeing the fall of the Livonian Order announced its pretentions to the Livonian territory and declared war on Litva. Soon a third front opened in the south against the Crimean Tatars, the vassals of Moscow's ally, the Turkish Empire.

In the meantime the Poles, our (Litva's) allies by a personal union in the form of a common monarch Zygmunt August II, not only did not help, but, on the contrary, attempted to use our critical military situation to insure Polish domination over Litva. To this end the Poles demanded formation of a union between Litva and Poland under conditions which would have made Litva nothing more than a Polish province and, to emphasize these demands, the Poles proceeded to apply pressure on Litva by resorting to the terrorist tactics of murder and looting along the common border with Litva. Nevertheless, at the congress called in Lublin in 1568 to consider these matters, our delegates refused to accept union with Poland.

Angered by this action, Poland then proceeded to take more forceful measures to achieve union. Taking advantage of Litva's difficult situation of fighting three different wars at one time, Poland annexed the Ukraine, which up to that time was part of Litva, and parts of western Litva (the districts of Auhustok, Bielastok and Belsk).

What was Litva to do? It was impossible to wage yet another war, a fourth war on the western front. Therefore, after exhausting all legal defenses and delaying tactics, our delegates were forced to agree to a union with Poland having obtained only two concessions from Poland: (1) that the internal structure and composition of society in Litva remain unchanged, and (2) that Litva retain the right to re-negotiate the terms of the union at a later date. These were two thin threads by means of which our ancestors had hoped one day to fully restore Litva's sovereignty. In the meantime, the Muscovites had already occupied most of Litva. Again, what was Litva to do?

If our ancestors were people of weak faith, if they lacked patriotism or if they had been materialists, they could have easily said: "Why should we fight any longer? Our state is legally annexed to Poland, two thirds of our land and three quarters of our wealth are in the hands of the Muscovites. Let us lay down our arms before the Muscovites and they will return our wealth to us. We will not have our state, but at least we will have our property." However, our forefathers were very strong men who cared deeply for their nation. They decided to overcome all obstacles and to rout all enemies.

In the war which lasted until 1582 they defeated the Tatars, the Swedes and the Muscovites. They took back all lands occupied by Moscow during this war and most of those taken by Moscow during earlier wars. At times Moscow stood near total ruin and was willing to cede even such cities as Pskou and Hdov (near St. Petersburg). This was a time of great national awakening and of great national pride in Litva which permeated the entire population and even those living abroad. Many of those who had abandoned their nationality now returned as great patriots – it was fashionable and desirable to be Litvanian (Byelorussian according to the present terminology). All this was

(continued on page 2)

КАЛЯДНАЕ АРХІПАСТЫРСКАЕ ПАСЛАНЬНЕ

Сьвяшчэннага Сабору Япіскапаў Беларускае Аўтакефальнае Праваслаўнае Царквы

Дастойнаму Сьвятарству і ўсім Багалюбным Вернікам Народу Беларускага

„Дык стойце ў волі, якою вызваліў нас Хрыстос і не падпадайце ізноў пад ярмо рабства." (Да Гал. 5,і)

ХРЫСТОС НАРАДЗІЎСЯ – ЯГО СЛАЎЦЕ!

Любыя й Дарагія Браты й Сёстры!

Усе Хрысьціяны славілі й славяць Хрыста кожны год у дзень Раства Яго. Гэты Дзень ёсьць найважнейшаю падзеяй у духовым жыцьці хрысьціянаў на ўсім сьвеце. У гэты дзень хрысьціяны радасна вітаюць адзін аднаго вітаньнем Хрыстос Нарадзіўся.

Багаслаўленага Немаўлятка, Якога ўрачыста праслаўляюць Угоднікі Божыя ня можам і мы Яго не праслаўляць, бо Ён узьвялічыў нас, прыняўшы чалавечае цела й Сваім паніжэньнем вывяў нас з грахоўных глыбіняў да вышыняў нябёсных.

Ён стаўся нашай надзеяй на збаўленьне. „Я хлеб жыцьця, што зыйшоў з неба. Хто есьць хлеб гэты, жыць будзе вечна (Ін. 6,51), бо Я Шлях, Праўда й Жыцьцё (Ін. 14,16).

Нам ведама, што зьмяняюцца й падупадаюць валадары зямныя, зьнікаюць цэлыя народы, зьмяняюцца й будуць зьмяняцца жыцьцёвыя абставіны, зьмяняюцца й будуць зьмяняцца людзкія пагляды, але ёсьць такія справы, якія ніколі не зьмяняюцца й ня будуць зьмяняцца, бо яны вечныя – гэта Божыя законы, Божая Праўда, вечная навука Ісуса Хрыста, Якую даў Ён нам. Таму неабходна ўважаць, каб дастасоўваючыся да зьменных абставінаў часу, мы не парушылі ў царкве таго, што не падлягае зьмене. Наагул усяго таго, што аб'ядньвае вернікаў, прыносіць ім духовае задаваленьне й спасеньне. Можна зьмяняць метады, спосабы лепшага прымяненьня й зьберажэньня даных рэлігійных асноў, але ня можна зьмяняць самых асноў, бо яны нязьменныя, бо гэта можа ўнесьці вялікі занепад, які й заўважаецца ўжо й сярод нашага беларускага серадовішча.

Уся старажытняя гісторыя была падрыхтоўкаю чалавецтва да прыходу Збавіцеля Сьвету, а ўся новая гісторыя базуецца на Ягонай навуцы: „Я сьвятло сьвету; хто пойдзе за мною, той ня будзе хадзіць у цемры" (Ін. 8,12). Таму трэба верыць, што толькі ў Хрыстовай Навуцы можам здабыць шчасьлівае жыцьцё, сьвятасьць і супакой.

Міласэрдны Госпад Бог наш не хацеў-жа пакінуць грэшных людзей у стыхійным няшчасьці, а таму паслаў на зямлю Свайго Адзінароднага Сына.

І калі прыйшла поўня часу Сын Божы нарадзіўся ад Прасьвятое Дзевы Марыі. Ён паказаў нам дасканалы закон веры й маральнасьці ды паказаў на прыкладзе, як трэба закон выконваць.

Праз бязьмерную любоў Бога да людзей быў прысланы Сын Божы на зямлю каб задаволіць вечную справядлівасьць, выратаваць людзей ад граху й сьмерці, вызваліць сьвет ад праклёцьця й аднавіць людзям страчаную імі годнасьць Сыноў Божых. Але гэта ўсё дадзена нам з умовай, каб мы ўсёю істотаю верылі ў Госпада й выконвалі Ягоныя Сьвятыя Запаветы. „Хто верыць у Сына, мае жыцьцё вечнае, а хто ў Сына ня верыць, ня ўбачыць жыцьця вечнага, і гнеў Божы застанецца на ім" (Ін. 3,36).

Але ці сучасны сьвет верыць у жыцьцё вечнае? Ці жадае ён яго? Госпад кліча: „Прыйдзеце да мяне ўсе струджаныя й абцяжаныя, і Я супакою вас." (Мац. XI,28). А крывавая цемра ўлады антыхрыста падступна апаноўвае людзей, затуманьвае сьветапагляд, заклікае да „зямнога шчасьця", заахвочвае нішчыць адзін аднаго. І кволыя паддаюцца намове антыхрыста ды схіляюцца да гібелі. „І будзеце зьненавіджаныя ўсімі за Імя Мае; адцярпеўшы-ж да канца збавёны будзеце." (Марк. 13,13).

Радуймася й памятайма, што нашая будучыня ў вялікай меры залежыць ад таго ці мы захаваем нашае нацыянальнае адзінства, нашую родную Царкву, ці можа змарнуем гэты наш найдаражэйшы рэлігійна-нацыянальны скарб і, як блудныя сыны будзем недастойнымі сваіх пабожных родных бацькоў.

Таму, Дарагія Браты й Сёстры, адновім і мы ў гэты Вялікі Дзень сэрцы нашыя, каб у нас зьніклі ўсе непаразуменьні, а гарэла вялікім полымем сьветлая містычная вера. Няхай палымяная надзея ажыўляе духовыя сілы нашыя, а жыцьцядайная любоў і праца для дабра свайго Беларускага Народу наблізіць нас да злучэньня з роднымі братамі нашымі на Бацькаўшчыне Беларусі.

Зьвернем большую ўвагу на паглыбленьне сьведамасьці нашай у веры і ў адказнасьці перад Богам, Царквою й Народам для ладу й парадку ў нашай роднай Беларускай Аўтакефальнай Праваслаўнай Царкве, на славу Богу, Беларускаму Народу ды на радасьць і шчасьце ўсіх нас.

УСЯЧЭСНЫЯ АЙЦЫ, БАГАЛЮБНЫЯ ВЕРНІКІ І ЎВЕСЬ НАШ БЕЛАРУСКІ НАРОДЗЕ!

У Духу Божым вітаем Вас з Вялікім і радасным Сьвятам Неба й Зямлі – *РАСТВОМ ХРЫСТОВЫМ!* Няхай Ен Уладар сусьвету, Сваім нараджэньнем прасьвятляе душы й сэрцы Вашыя й напоўніць іх тою радасьцю, тым натхненьнем, якое запанавала ў душы Прасьвятое Дзевы Марыі, пасьля абвешчаньня Ёй Ангелам: „Ня бойся, Марыя; бо ты знайшла ласку ў Бога, зачнеш у чэраве й народзіш Сына й дасі імя Яму Эмануіл, што азначае з намі Бог." (Лук. 1,30,31).

Ласка й міласьць Госпада нашага Ісуса Хрыста, Любоў Бога й Айца, і Прычасьце Сьвятога Духа будзе з усімі Вамі. Амін.

Каляды Лета Божага 1980, м-ца сьнежня

За Сабор Япіскапаў,
Пакорны ў Богу,
+Мітрапаліт Андрэй.

Thirty Years... 1558-1588

(continued from page 1)

accomplished practically without the aid Poland was legally obligated to give under the terms of the union.

Litva emerged from the war victorious with a large and a well-trained army and it was now out of the question for Poland to dictate terms to Litva. The union remained in form only and the Poles, at least for the present, tried their best not to irritate Litva. Litva and Poland continued to exist as they did before the union, as separate states. The common Polish-Litvanian congress required by the union was circumvented in the following way: Before sending its delegates to the common congress, Litva held its own congress in Slonim and each member of Litva's delegation was legally bound to abide by its enactments. As a result, the common congress with Poland was soon transformed into a mere discussion group.

Litva now demanded from Poland the return of its western territories and of the Ukraine. It got most of the former, but the Ukraine which ethnically is non-Litvanian, i.e. non-Byelorussian, was ceded to Poland in a deal made at that time.

(to be continued)

IN THE NEXT ISSUE: Events leading to the enactment of the "Litouski Statut."

The Byelorussian Times
ЧАС Двумоўны беларускі часапіс у З Ш А
USPS 345–170
9–06 Parsons Blvd.
Flushing, N.Y. 11357
U.S.A.
A Byelorussian Newspaper
Published bimonthly in January, March, May, July, September and November.
Dr. Roger Horoshko, Publisher
Annual Subscription
$8 in U.S. currency
$10 Canadian, £6 English
Postmaster:
Send address changes to the BYELORUSSIAN TIMES
Box 141, Whitestone, N.Y. 11357
Second Class Postage Paid at Flushing, N.Y. 11355
„ЧАС"
Двумоўная беларуская газэта
Выходзіць 6 разоў на год у студзені, сакавіку, травені, ліпені, верасьні й лістападзе.
Др. Р. Гарошка, Выдавец
Гадавая Падпіска
8 амэрыканскіх даляраў
10 канадыйскіх даляраў
6 ангельскіх фунтаў

УВАГА!
1) Рэдакцыя не прынімае да друку ананімных артыкулаў.
2) Артыкулы прынятыя да друку падлягаюць скарачэньню й карэкце.

УРАЧЫСТЫЯ АРХІРЭЙСКІЯ БАГАСЛУЖБЫ

Зълева направа: Архімандрыт Ізяслаў, Мітрапаліт Андрэй і Мітрафорны Пратаярэй Карп пасьля Багаслужбы ў Царкве Сьв. Тройцы ў Дораты.

***30-га лістапада, 1980 г. у Царкве Сьв. Тройцы ў Дораты, Ню Джэрзі быў пастрыжаны ў манаства а. Ян Бруцкі. Пастрыжэньне й наданьне імя Ізяслаў правеў Уладыка Мітрапаліт Андрэй, Першаерарх Беларускае Аўтакефальнае Праваслаўнае Царквы.

***7-га сьнежня, 1980 г. у той-жа Царкве на Сьв. Літургіі, у часе малога ўходу, Мітрапаліт Андрэй павысіў іераманаха Ізяслава ў сан Архімандрыта.

У Сьв. Архірэйскай Літургіі Мітрапаліту Андрэю саслужылі Мітрафорны Пратаярэй Карп Стар і Архімандрыт Ізяслаў.

На гэтую важную падзею ў нашай Царкве зьехаліся нашыя вернікі з Ню Ерку, ваколіцаў Ню Брансвіку й Дораты, й усе мелі магчымасьць пакланіцца перад машчамі сьвятых, іконамі й другімі рэліквамі атрыманымі Пратаярэям Карпам з Ерусаліму.

Пасьля Сьв. Літургіі жанчыны: Аліна Лысюк, Георыя й Гелена Лосік, Тацяна Мыраноўская, Анна Вайтэнка й другія запрасілі ўсіх на смачны абед.

***14-га сьнежня, 1980 г. Уладыка Мітрапаліт Андрэй наведаў парахвію Сьв. Кірылы Тураўскага ў Брукліне й адслужыў урачыстую Багаслужбу ў саслужэньні а. Мітрафорнага Пратаярэя Карпа Стар і Архімандрыта Ізяслава.

Пасьля Сьв. Літургіі Пратаярэй Карп, прадстаўнік Б.А.П.Ц. ў Ерусаліме, нагарадзіў Сп. Мікалая Войтэнка Сьвятым Крыжыкам перасланым для яго царкоўнымі старцамі з Ерусаліму.

The Peoples' Role in an Hierarchical Church

By
Valentine N. Horoshko

Recently there has developed a certain perception among some members of the Byelorussian Autocephalic Orthodox Church (BAOC) that the "people" control the parishes of the Church, approve or disapprove appointments or dismissals of clergy and dictate to the hierarchy on matters involving ecclesiastical policy. It appears that the basic argument underlying this view is that since we live in a democracy like the United States and not under some totalitarian regime, the hierarchy may not act in a dictatorial manner without consulting and obtaining approval of parishioners concerning parish affairs. Some adherents of this view even profess to put to a parish membership vote the question of changing hierarchical affiliation to suit the current fancy of the majority.

While such a democratic view of church affairs does have a certain initial popular attraction, especially if one compares an ecclesiastical body to a political organism, upon brief reflection the analogy between the state and the church disappears as an illusion. Although a political democracy is subject to the peoples' will, the exercise of that will is substantially more limited than some members of the BAOC seem to think and that exercise must firstly, at least in the United States, conform to constitutional principles and law.

Under the American form of government the rights of the people are subject to the law and the majority may not exceed the constitutional safeguards of the minority. For example, the Fifth Amendment to the Constitution proscribes deprivation of life, liberty or property without "due process of law." If the majority through its representatives in Congress were to enact a law depriving a minority of its property, a United States court would declare such a law unconstitutional and void. In recent years there has been a much-criticized program of busing school children to achieve racial balance in American schools. No doubt the majority of people are against busing, yet it exists because the courts have declared it necessary to redress discrimination which is in violation of the Fourteenth Amendment to the Constitution. On the same topic, one need not delve too deeply into history to recall how some school children were escorted by army bayonets amid menacing mobs of the majority to achieve a court-determined constitutional right.

Thus, in the United States at least, the "people" may not by majority vote transgress the constitution or the law. It is not majority rule by the people that has governmental protection, but the right of the people to live peacefully in a democratic state to the extent permitted by law. If these advocates of democracy in the BAOC argue that the "people" control the church by analogy to the peoples' control of the government, that analogy does not exist for the people in a democratic polity such as the United States, *must* abide by its laws and and constitution. Without law there is no freedom but a state of nature where chaos prevails. Hence, the BAOC has a constitution (Statute) and its laws which must be obeyed by the "people" just as in a political organism.

To be sure the above discussion is self-evident and no doubt superfluous to most people, but it does indicate the total lack of coherence and logic in those members of the BAOC who advocate control by the "people" in the BAOC because we live in a democracy and the people rule here. Indeed, such slogans are very similar to the rhetoric of demagogues who seek to sway the masses by justifying any expedient action in the name of the "people." In this vein Robespierre and his cohorts unleashed the "Reign of Terror" during the French Revolution which sent thousands to the guillotine. In the name of the people the Bolsheviks waged their revolution with calamitous results to those very "people" in whose name they professed to act. Every misfit revolutionary anarchist of recent times justified his terrorist deeds in the name of the "people." Likewise, in the BAOC the prophets of a new order in the Church are euphorically dismembering an ancient church with a rich tradition in the name of the "people." Indeed, some of the "people" are receptive to this preaching and parrot the new doctrine without comprehending it. The persons most susceptible to this propoganda usually are well-intentioned but politically immature and underdeveloped individuals with little, if any, knowledge about church law.

* * *

Just as the "peoples' " role is limited in a political state by a constitution and law, so it is in an hierarchical polity such as the BAOC. The BAOC has a constitution (Statute) which was adopted at St. Mary of Zyrovicy, Highland Park, New Jersey, in 1972, at a General Convention (Sobor). Pursuant to that constitution the hierarchy has exclusive authority over matters involving appointment or dismissal of clergy. Section 18(a) empowers a governing bishop to "designate and discharge heads of parishes" in his diocese. Section 12 prohibits one bishop from interfering in the affairs of another bishop's diocese. It is irrelevant what the "people" want concerning matters which are within the province of the hierarchy and the courts in the United States will uphold the church's constitution and law irrespective of what certain rabble rousers proclaim to be the "peoples' " will.

* * *

Anyone who studies some cases involving church litigation will find the authority of a bishop in an hierarchical polity to be formidable.

In *Russian Church of Our Lady of Kazan v. Dunkel, 67* M.2d 1032 (1971), a majority of parishioners in Sea Cliff, New York, became dissatisfied with the hierarchy's agreement between the Metropolia and the Moscow Partiarch whereby the Metropolia agreed to recognize the Patriarch in return for autonomy to the Metropolia. The dissenting parishioners disapproved of a "deal" with the Moscow Patriarch and voted to join the Synod of Bishops of the Russian Church in Exile. Naturally, litigation ensued and the Supreme Court of New York held that since Kazan was incorporated as part of the Metropolia it was obligated to follow the hierarchy's decisions.

The Appellate Division affirmed, 41 A.D.2d 746, and the Court of Appeals in affirming observed at 33N.Y.2d 456, 460 (1974);

(continued on page 4)

НАРАДА РАДЫ БАПЦ

У сыботу 15-га лістапада ў царкве Сьвятой Тройцы ў Дораты, Ню Джэрзі адбылася нарада Рады Беларускае Аўтакефальнае Праваслаўнае Царквы. Перад нарадай быў адслужаны Акафіст Сьв. Андрэя Першазванага й Малебен за памыснасьць нарады. У часе маленьня на аналоі былі выстаўлены Сьвятасьці (Рэліквы) й Іконы з Сьв. мошчамі падараванымі Мітр. Прат. Карпу Стару Ерусалімскімі старцамі. Служылі: Сакратар Рады БАПЦ Мітр. Прат. Васіль Кендыш, Мітр. Прат. Карп Стар і а. Ян Бруцкі. Зараз-жа пасьля маленьня разпачаліся нарады Рады БАПЦ.

Згодна *парадку дня* быў праслуханы даклад Найпачасьнейшага Ўладыкі Мітрапаліта Андрэя аб палажэньні Мітраполіі БАПЦ, аб стане Праваслаўных Цэркваў у Амэрыцы, аб справе скліканьня Ўсяленскага Праваслаўнага Сабору падрыхтоўка да якога ўжо вядзецца Перадсаборнай Камісіяй у Цэнтры Канстантынопальскага Патрыярхату з сядзібай у Жэневе, і аб перамовах паміж Праваслаўнай і Рыма-Каталіцкай Цэрквамі на грэцкіх абтоках Патмос і Радос.

Сакратар Кансысторыі БАПЦ Прат. Васіль Кендыш зьлажыў справаздачу з дзейнасьці Кансысторыі, а Скарбнік Кансысторыі Сп. Мікалай Войтэнка са стану касы БАПЦ. Было з прыкрасьцяй сьцьверджана, што некаторыя Парахвіі ня выконваюць сваіх абавязкаў не прысылаючы своечасова паложанае складкі й ахвяраў для Кансысторыі, што спрычынілася да таго, што Кансысторыя, з прычыны браку сяродкаў, была змушана спыніць выдаваньне часапісу „Голас Царквы".

Пасьля гэтага адбылася кароткая дыскусыя над справаздачамі й былі дадзеныя адказы на запытаньні Радных. У выніку гэтага выявілася, што ня гледзячы на ўсе цяжкасьці Радныя перакананы, што агул вернікаў БАПЦ прыйдзе з матэрыяльнай дапамогай Кансысторыі, каб яна магла праводзіць хоць неабходныя мерапрыемствы. Ня трэба хіба дадаваць, што працаўнікі Кансысторыі БАПЦ працуюць самаахвярна й ніколі не вымагалі й не вымагаюць аплатаў за сваю працу.

Больш шырэй дыскутавалася палажэньне якое вытварылася ў Парахвіі Жыровіцкае Божае Маці ў Гайлэнд Парк, Ню Джэрзі, ды была аднагалосна прынятая рэзалюцыя ў гэтай справе. (Тэкст рэзалюцыі друкуецца асобна ў гэтым нумары газэты. –*Рэдакцыя*).

Апошнім пунктам парадку дня быў разгляд і зацьверджаньне кандыдатаў на Япіскапа БАПЦ. Рада БАПЦ аднагалосна зацьвердзіла кандыдатуру а. Яна Бруцкага.

– *Прат. Васіль Кендыш*
Сакратар Рады БАПЦ

The Peoples' Role

(continued from page 3)

"It is clear from the foregoing that the Metropolia was the governing body into which Kazan incorporated itself in 1942, and that the Metropolia continued as such body to exercise general authority over Kazan, and was exercising such authority at the time of the schism. The right to the property and to the use of the parish property belongs to the faction which remained loyal to Kazan and the Metropolia, the governing body when the schism began."

As Kazan illustrates, a dissatisfied majority of parishioners may not change hierarchical affiliation. New York's highest appellate court directed that church property remain with the group of parishioners which supported the hierarchy. The court did not even consider whether or not a majority of parishioners desired to change from the Metropolia to the Exile Church.

The courts have even supported a bishop's closing of a parish or refusing to rebuild it after demolition of the church building while retaining the proceeds.

In *Kozemchak v. Bishop Andrei Kuschak,* the State of Connecticut condemned the site on which St. Andrew's church, a member of the Ukrainian Orthodox Church, Bridgeport, was situated, and paid to the hierarchy a sum in excess of one quarter million dollars. The parishioners commenced action in federal court, New York, when the bishop refused to use the proceeds of the condemnation award to rebuild St. Andrew's, but advised the parishioners to join other parishes of the church on the ground that their small parish did not require a separate church. After trial, Judge Dooling held in an unreported 1973 decision that it was a matter properly within the exclusive province of the hierarchy and dismissed the parishioners' action. The decision was affirmed by the Court of Appeals for the Second Circuit and by the United States Supreme Court in 1974.

There are numerous cases which illustrate the court's approach to controversies involving disagreements between the hierarchy and parishioners. In hierarchical churches the hierarchy usually wins. In no case has a court based its decision upon what the majority of parishioners or the "people" wanted. As soon as the court determined that the particular church was hierarchical, what the "people" wanted became inconsequential.

* * *

Hopefully, the situation in the BAOC will stabilize once hierarchs cease usurping other hierarchs' offices and dioceses, and the democratic or demagogial enthusiasm of some parishioners and non-parishioners in instigating parishes to revolt against their hierarchs and the Church's constitution will abate. Otherwise, the civil courts will bring order to the BAOC by enforcing the laws and constitution of the BAOC irrespective of what "the people want."

Valentine N. Horoshko is a New York City attorney, counsel to St. Cyril's of Turov Cathedral and to the Consistory of the Byelorussian Autocephalic Orthodox Church, and is an authority on church litigation.

Ад РЭДАКЦЫІ

Дзеля прычыны значна павышаных коштаў друку *Беларускі ЧАС* павінен падняць цану гадавой падпіскі на 1981 год. Новая цана будзе 8 амэрыканскіх даляраў. Із замежных краінаў просім прысылаць аплату ў амэрыканскіх далярах.

EDITORIAL

REPLY TO OUR CRITICS

OPEN DISCUSSION OF ALL ISSUES IS ESSENTIAL TO THE PRESERVATION OF OUR FREEDOMS AND OF PUBLIC AND RELIGIOUS INSTITUTIONS

Subsequent to the *Time's* publication of two articles on "Turmoil in the Byelorussian Autocephalic Orthodox Church" which appeared in the previous edition, the *Times* received many written and oral commentaries from readers on the subject of church litigation. While the vast majority of these comments were favorable and thanked the *Times* for illuminating the public's desire to know about developments in the Byelorussian Autocephalic Orthodox Church, a small minority was critical of the *Times'* publication of articles involving church litigation, a subject which this group felt had better remain concealed from members of the church and especially from the English-speaking public.

While it is possible to respect and understand a difference of opinion about who in the Byelorussian Autocephalic Orthodox Church (BAOC) has been responsible for the turmoil which resulted when Archbishop Mikalay attempted to oust Metropolitan Andrew as Primate of the BAOC and tried to assume control of the latter's parishes, it is difficult to accept the view that whoever may be responsible for the perilous position of the BAOC, and irrespective of the issues involved, it was a grave error for the *Times* to publicize this matter. According to these critics, a number of whom chose to remain anonymous, this profound event which threatens the BAOC on three continents is not a proper topic for open discussion but should instead be kept under cover of darkness and uninformed speculation so that the disruptive elements within and without the BAOC may continue their conspiratorial efforts against the church unhampered by public opposition.

It appears to be the height of hypocrisy to expect members of the BAOC, many of whom had been instrumental in the rebirth of the 800 year-old church, who had spent substantial effort and had made financial sacrifices to maintain and to expand it, to now docily witness its systematic destruction without rising to the church's defense while these critics who on the one hand protest any publication of the matter themselves wilfully or unintentionally by their one-sided pacifism engage in or abet in the destruction of the BAOC.

It may be that this timidity and moral cowardice and the downgrading of their own people as compared to others is a real or a perceived characteristic of the Byelorussian soul which has developed under centuries of oppression so that there is an ingrained fear of defending one's own inherent national and religious institutions such as the BAOC, the church of more illustrious ancestors who had no reservations about expending material resources and their very lives to protect it. Regretably that is not so with their progeny which appears to tremble at the very thought that some members of the BAOC have the audacity to stand up against alien and ungodly forces seeking the church's demise by undertaking the only possible defense left – legal action.

Thus, perhaps one cannot actually condemn these weak and pitiful souls who are mere caricatures of their more resolute ancestors, for they simply lack the character and will to take a position for their national church and, perhaps, even for their homeland. But one has the right to expect these irresolute and pusillanimous individuals to at least refrain from obstructing the efforts of those who have no fear of protecting the BAOC. At the very least these sometimes anonymous critics should not complain that an issue as important as the existence of the BAOC is openly discussed in a free press.

COMMUNISM ALREADY IS DEAD OR SEMI-DEAD

But the demise of this ideology will not free the captive nations which are held captive by those who wish to build a Russian empire

Recent events in Poland represent a direct challenge to the very foundations of Communist ideology and are a culmination of many years of peoples' frustrations living under Communism. As these events suggest, for all practical purposes, Communism in Poland is dead, only a skeleton remains which still allows us to call that regime Communist. Events in Poland are only the most recent manifestation of similar conditions existing in all of Communist Eastern Europe and in the Soviet Union itself where it long was well-known that "nobody believes in Communism."

The international Communist movement is not making any progress either. Its creations, the Communist parties in the West are weak and ineffective. We are beginning to see an end to the age of Communism. Its ideology is dead or semi-dead and it has lost its power of attraction. The Third World countries are reluctant to embrace Communist ideology because they see its failures in Eastern Europe and the USSR. In order to possess an ideological attraction it is necessary to have an attractive culture which Russia does not have. The strength of American democracy is not only that the people like freedom more than tyranny, but also because American culture is an attractive vehicle for ideology. By contrast, Russian culture is dead – it is built in a vacuum surrounded by oppression.

The demise of Communist ideology however, does not imply a destruction of Communist forms of government. The Russian empire (called the Soviet Union) as a political structure can and does exist largely without ideology. Its strength is derived from the fusion of Russian nationalism with colonialism and imperialism. It is the desire of most Russians to have an empire which keeps the Soviet Union from extinction.

Communist ideology and Communist movements no longer represent a serious threat to the world. The danger stems from the military power of the Soviet Union rather than from Communism as an ideological or revolutionary force. The latest example of the latter is the Russian invasion of Afghanistan. This was not a product of international Communism, but simply an imperial and colonial expansion of the Russian state.

(continued on page 6)

ТЫДЗЕНЬ ПАНЯВОЛЕНЫХ НАРОДАЎ У ДЫТРОЙЦЕ

У нядзелю 13 ліпеня 1980 г. этнічныя групы мэтраполіі Дытройту й ваколіц урачыста адзначылі 21-ю гадавіну тыдня Паняволеных Народаў.

У вялікай, добра зарганізаванай дэманстрацыі прынялі ўдзел амаль усе этнічныя групы шматнацыянальнага Дытройту, машыруючы ў парадзе з нацыянальнымі сьцягамі, плякатамі й клічамі за незалежнасьць паняволеных расейскаю дыктатураю народаў. Амаль 3000 прадстаўнікоў нацыянальных групаў у прыгожых вопратках і ў вэтэранскіх уніформах сабраліся ў цэнтры на KENNEDY SQUARE, каб заманіфэставаць сваю салідарнасьць супроць акупацыі іх краін расейскім камунізмам, ня лічачы тысячаў Дытроітцаў і шматлікіх дэлегатаў 32-й Рэспубліканскай Канвэнцыі.

Дэманстрацыя Паняволеных Народаў на пярэдадні Нацыянальнай Рэспубліканскай Канвэнцыі не асталася бяз уплыву на ідэалёгію Канвэнцыі, прэзэнтуючы выразныя аспірацыі народаў, якія апынуліся ў сфэры таталітарнай дыктатуры, будучай абсалютным запярэчаньнем прынцыпаў свабоды й самавызначэньня, выражаных у Канстытуцыі ЗША і другіх дэмакратычных народаў.

Якраз гэты аспэкт быў аснаўною тэмаю й ідэалягічным матывам усіх прамоўцаў, якія выступілі з глыбокімі па зьместу прамовамі на гэтай дэманстрацыі.

Беларуская этнічная група Дытроіту й ваколіц з нацыянальнымі й амэрыканскімі сьцягамі, з плякатамі й адозвамі выдзялялася сярод другіх групаў сваёю дасканала зарганізаванаю дэманстрацыяй вельмі шматлікай рэпрэзэнтацыі. Можна было заўважыць многіх беларускіх вэтэранаў замежных войнаў і прадстаўнікоў беларускіх рэлігійных і грамадзкіх арганізацыяў з Канады й штату Огаё, якія прыбылі спэцыяльна на гэтую ўрачыстасьць.

На долю беларускай групы выпаў асаблівa высокі гонар у тым, што Яго Высока прэасьвяшчэнства Архіяпіскап Беларускай Аўтакефальнай Праваслаўнай Царквы Мікалай быў запрошаны арганізатарамі акадэміі прачытаць інвакацыю, прысьвечаную гэтаму дню.

Старшыня акадэміі судзьдзя Hausner прадставіў Уладыку Мікалая усім прысутным, пасьля чаго Уладыка адчытаў інвакацыю наступнага зьместу:

In the name of the Father, and the Son, and the Holy Spirit.

In this solemn hour, we pray to Thee, our God and Father, provide your divine guidance to the government leaders and the people of the United States to stand firm against the oppressions of Russian Communism and atheistic imperialism. The Captive Nations look to You and this great country of ours, as the citadel of human freedom.

Merciful God, grant these Captive Nations independence, religious freedom, and individual liberties.

Our God and Saviour, answer the prayers of our bretheren, oppressed by the brute force of Russian Communists. Their desire for justice, liberty, and independence, constitutes a powerful deterent to war and the best hope for a just and lasting peace.

We humbly bow our heads before Thee, our Almighty God and faithfully implore Thee: Accept this our prayer, bless the United States of America, the Captive Nations, and all suffering and oppressed people.

May Thy glorious name, our God and Redeemer, reign and shine in our hearts and be praised now and forever and ever. Amen.

Пасьля інвакацыі Старшыня Камітэту Паняволеных Народаў Сп. Сігурдс Рудзіціс афіцыяльна адчыніў акадэмію; у сваім уступным слове ён падкрэсьліў, што паняволеныя пароды ніколі не зракуцца сваіх слушных правоў ды нацыянальнай незалежнасьці ня гледзячы на тое, што прыгнечаныя расейскім камунізмам народы мусяць вясьці няроўную барацьбу з брутальнаю сілаю расейскага імпэрыялізму, якога апошняю ахвяраю стаўся Афганістан, прадмет апошняй агрэсіі чырвонай Масквы.

Наступна ад Рэспубліканскага Камітэту Этнічных Групаў выступіла A. Chenault, старшыня Камітэту, падчыркнуўшы факт, што Рэспубліканская Партыя стаіць на грунце бескампрамісовасьці самастойнасьці ўсіх народаў сьвету й што ў гэтым кірунку будзе вясьці палітыку пры помачы паняволеных народаў аж да іх аканчальнай перамогі.

З галоўнаю прамовао на акадэміі выступіў Старшыня Камітэту Паняволеных Народаў у ЗША Праф. Др. Леў Дабрансі. У сваім надзвычайна дынамічным звароце да ўраду ЗША і другіх вольных народаў сьвету ён падкрэсьліў, што Афганістан ёсьць толькі пачаткам агрэсіі расейскага камунізму ў яго паходзе да даміняцыі ўсяго сьвету калі вольныя народы астануцца пасыўнымі й ня прымуць ніякіх рашучых мерапрыемстваў затрымаць наступы расейскага камунізму. Тагды цэлы сьвет стане перад пагрозаю зьнішчэньня яго заходняй цывілізацыі й асноваў дэмакратызму. Для вольнага сьвету выбіла ўжо апошняя гадзіна прабудзіцца з летаргічнага сну да якога давёў дэтант і капітуляцыя заходніх дэмкрацыяў са сваіх пазыцыяў. Цяпер якраз у час Нацыянальнай Рэспубліканскай Канвэнцыі ёсьць нагода перагледзець усе вялікія памылкі ўраду ЗША у дачыненьні да камунізму й расейскага імпэрыялізму й пачаць крыжавы паход для абароны ідэалаў вольнага сьвету.

У адказ таго, што Рэспубліканская Партыя зварочвае вялікую ўвагу на праблему паняволеных народаў на акадэміі выступілі сын і дачка рэспубліканскага кандыдата на Прэзыдэнта губэрнатара Роналда Рыгана — Michael і Maureen Reagan. Michael Reagan сказаў, што ён ужо працаваў з рознымі нацыянальнымі групамі й разумее дакладна іх трагэдыю. Maureen Reagan падкрэсьліла ў сваёй энтузыястычна прынятай вялікаю аўдыторыяю прамове, што ЗША былі заўсёды абаронцам свабоды на ўсім сьвеце. ЗША бароняць правы народаў таму, што аб гэтым прыпамінаюць усе тыя, што апынуліся тут, каб прадаўжаць барацьбу за сваю вольнасьць. „Мы патрабуем вашай помачы й падтрымкі" гаварыля яна: „Мы вельмі цэнім вашую актыўнасьць і прыракаем вам нашую падтрымку".

Наступна былі зачытаны праклямацыі Прэзыдэнта ЗША Jimmy Carter-а

(працяг на 6-й бачыны)

У. Бортнік, Заступнік Старшыні Рады БНР на Эўропу ў Амэрыцы

Сп. У. Бортнік прыляцеў у Амэрыку 26 верасьня 1980 г. На пачатку кастрычніка ён сустрэўся са Старшынём Рады Б.Н.Р. Др. В. Жук-Грышкевічам і наведаў некаторыя беларускія асяродкі ў Канадзе й З.Ш.А.

У. Бортнік, Заступнік Старшыні Рады БНР на Эўропу

Як сталы прадстаўнік Рады Б.Н.Р. у Эўрапэйскай Канфэрэнцыі Правоў Чалавека й Самавызваленьня (ЭКПЧС) якая мае сваю сядзібу ў Люцэрне, Швайцарыі, і як сябра гэтай арганізацыі, Сп. У. Бортнік 19-га кастрычніка ў Фундацыі Крэчэўскага на паседжаньні Прэзыдыюму Рады Б.Н.Р. паінфармаваў прысутных аб сваёй палітычнай дзейнасьці й дасягненьняў на тэрэне Эўропы. Як можна было бачыць зь некаторых дакумэнтаў, дзякуючы актыўнаму ўдзелу Сп. У. Бортніка ў ЭКПЧС, Беларусы былі ўведзены ў праграму падгатоўкі дакумэнтацыі аб пануючым палажэньні правоў чалавека ў краінах савецка-расейскай імпэрыі й іншых паняволеных краінах. Падрыхтоўка гэтае праграмы адбылася ў заходнім Бэрліне 24-26 чэрвеня 1980 г. якая пазьней была падана ўдзельнікам канфэрэнцыі ў Мадрыдзе.

Восьмага лістапада Сп. У. Бортнік адляцеў дадому.

More on the Captive Nations Week in New York

A report on the observance of the Captive Nations Week on July 20, 1980, at the Statue of Liberty in New York City was printed in issue No. 25—26 of the *Byelorussian Times*. Below we continue the report and print two major speeches delivered at that observance: (1) A keynote speech by Dr. Valentina Kalynyk, President of the Americans To Free Captive Nations, Inc., the sponsor of the observance and, (2) a speech by Prof. B. A. Zikria of Columbia University representing several Afghanistan organizations in the U.S. and Canada.

USSR — THE RUSSIAN COLONIAL EMPIRE MUST BE DISMANTLED

By Dr. Valentyna Kalynyk

Twenty-one years ago the U.S. Congress enacted Public Law 86—90 which requests the President to "issue each year on the third week of July a Captive Nations Proclamation"... "until such time as freedom and independence shall have been achieved for all the Captive Nations of the World."

Since then, every year, the peoples of the Captive Nations and their friends observing the Captive Nations Week, have spoken-out on behalf of the oppressed and and subjugated peoples within and outside tthe USSR. They have stated that the USSR — the cradle of international Communism — is a vast Russian colonial empire which has imprisoned over 120 nationalities which are ruled by the privileged Russian nation. There are fourteen non-Russian republics in the USSR, each with its homeland, history, traditions, culture, customs, language and religion. However, within these republics, those who attempt to preserve their own ethnicity, language and culture are branded as "bourgeois nationalists" and are severely persecuted by the Russian chauvinists. Mass deportations and uprootings of families of the Captive Nations from their homelands have been followed by the establishment of the so-called "micro-districts" of imported ethnic Russians within the cities of the Captive Nations in order to dilute the native population.

Numerous warnings that Russian imperialism is the main threat to the Free World have been ignored in the West. The West, drunk with co-existence, cultural exchanges and detente with the USSR, has failed to see that these "virtues" are used by the Kremlin to disarm the West and to build-up its own power. Some

(continued on page 6)

Dr. R. Horoshko reading a resolution at this year's Captive Nations Week observance at the Statue of Liberty in New York. On his right, Dr. Valentyna Kalynyk, President of Americans to Free Captive Nations.

СПАЧЫЎ У БОГУ ЕРУСАЛІМСКІ ПАТРЫЯРХ БЭНЭДЫКТ І

Па волі Божай адышоў на вечны супачынак Яго Сьвятасьць Ерусалімскі Патрыярх *БЭНЭДЫКТ І,* пражыўшы 88 гадоў. Сьмерць наступіла пасьля атрыманага сэрдэчнага прыпадку ў нядзелю 7-га сьнежня сёлета.

Кажны год Яго Сьвятасьць перасылаў на сьвяты Нараджэньня й Уваскрасеньня Хрыстовага вітаньні Ўладыку Мітрапаліту Андрэю, духавенству й вернікам Беларускае Аўтакефальнае Праваслаўнае Царквы на Чужыне.

Сьвятой ☦ Памяці

ДР. СТАНІСЛАЎ СТАНКЕВІЧ

Памёр ведамы беларускі грамадзкі дзеяч і галоўны рэдактар месячнай газэты „Беларус", Доктар Станіслаў Станкевіч. Доктар Станкевіч нарадзіўся на Беларусі й атрымаў вышэйшую асьвету пры Віленскім Унівэрсытэце. У Злучаныя Штаты Амэрыкі ён прыехаў у 1962 годзе й ужо ў 1963 годзе стаўся рэдактарам „Беларуса". Пакойнаму было 73 гады.

More on Captive Nations

(continued from page 5)

Western governments have chosen to ignore the uncovered Soviet espionage plots rather than to risk offending the Kremlin with a crackdown.

Since 1959 the number of the Captive Nations has increased. New Captive Nations include Cuba, South Vietnam, Laos, Cambodia and Afghanistan — the latest victim of Russian barbarism.

The representatives of the Captive Nations and their American Friends are gathered today at the Statue of Liberty to protest against Russian imperialism, colonialism, genocide, russification, mass deportations, religious and cultural persecutions in their homelands; to remind the Free World that it is not merely its moral duty to oppose Moscow's aggression, but that it is also an indispensible policy for its survival; to appeal to the free countries to render support to the Captive Nations struggling to regain their freedom and national independence; to express their condemnation of the Russian(Soviet) aggression in Afghanistan and to demand immediate withdrawal of the Soviet troops from that country and restoration of its independence and sovereignty.

That Russian empire, the USSR, which enslaved hundreds of millions of people and threatens to destroy the Free World must be dissolved and independent countries re-established!

The Captive Nations organizations should work harder to bring about this goal and unite their forces with those of the American patriots who stand guard that this country shall continue to remain the leader of the Free World!

Demand freedom for: Afghanistan, Armenia, Azerbaijan, Ukraine, Byelorussia(Litva — editor), North Caucasus, Idel-Ural, Estonia, Lithuania(Zhamoyc — editor), Latvia, Turkestan, Cossackia, Georgia, Bulgaria, China, Croatia, Cuba, Czechia, E. Germany, Hungary, Mongolia, N. Korea, Poland, N. and S. Vietnam, Romania, Serbia, Slovakia, Slovenia, Tibet, Laos, Cambodia and others.

Support Freedom Fighters for Liberty, Justice and National Independence!

ADDRESS BY PROF. B. A. ZIKRIA

As you all know Afghanistan is not a captive nation because we have been and continue to fight the Red Army. Twenty six months ago Afghanistan was wrecked by a bloody Marxist-Leninist coup engineered and executed by Soviet agents. Notwithstanding the killing of 1.5 million innocent people, the imprisonment of 100 000 leaders, students, intellectuals and defiant peasants, and over 150 000 refugees streaming to Pakistan and Iran, on December 25, 1979, the Red Army invaded Afghanistan.

Brezhnev's policies in Afghanistan over the past seven months have destroyed hundreds of villages, resulted in over 100 000 political prisoners and over one million refugees and reached a new low by killing and imprisoning children of ages 8 to 10 who demonstrated against Soviet occupation. Sacrificing their helpless frail bodies, these children are declaring to the unconcerned and apathetic world that freedom is not just an empty word, it is not just a symbol as this gigantic Statue of Liberty, but that freedom is taller than the tallest statue and taller than the tallest skyscraper, that liberty is mightier than the Soviet tanks, MIGs, helicopters and the Red Army. Liberty is the essence and the true spirit of man that rises from the lowliest among them to the Almighty God in the highest...

History is witness to the resolve, sacrifice, love of liberty and heroism of the people of Afghanistan to defend their faith, freedom and independence. We have outlived the greatest empires and colonial powers of the world and have proven, time and time again that Afghanistan can be occupied but it cannot be conquered. We will this time become the sharp bone in the throat of the savage Soviet Bear that will force the regurgitation of all captive nations as well as ourselves to freedom...

President Carter's wheat and technical equipment embargo and the boycott of the Moscow Olympics no doubt have made their damage to the Soviet arrogance. A number of Afghan National sports teams who were being sent to the Moscow games have recently defected to Pakistan. We very much wanted them to be here with you playing exhibition games...

Let Afghanistan be the last attempted captive nation and the first to break the chain, to initiate the chain reaction for the liberation of all captive nations. We all who believe in human rights and human dignity can rally around the War of Liberation of Afghanistan. I can assure you that if Afghanistan is liberated with the combined cries and efforts of all of us, such as the Captive Nations and those who believe in liberty and democracy, our shouts, our cries and our sacrifices will bring the Kremlin walls tumbling down and all nationalities will attain self-determination, human rights and human dignity.

We are not against the Russian people, we are not their enemies. Their enemies are their leaders in the Kremlin and the Russian generals who want to put the Russian nation through the same nightmare that the Hitler put the German nation and the world for the dream of a madman, the dream of a world government and a world empire.

Therefore, for the sake of freedom and democracy, for the sake of human dignity and self-determination help our nation morally and materially as they are dying by the thousands in the name of God and Liberty...

ТЫДЗЕНЬ ПАНЯВОЛЕНЫХ НАРОДАЎ У ДЫТРОЙЦЕ

(працяг з 5-й бачынкі)

й губэрнатара Штату Мічыган William Milliken-а аб тыдні паняволеных народаў, у якіх яны заклікалі амэрыканскі народ энэргічна падтрымаць рэзалюцыю тыдня паняволеных народаў.

Пасьля афіцыйнай акадэміі прысутныя дэлегацыі паводле альфабэту былі ўстаўлены да парады па галоўнай магістралі гораду Woodward да Jefferson Ave. каля Cobo Hall дзе шматлікія дэлегаты на Рэспубліканскую Канвэнцыю сустрэлі з вялікім уздымам паасобныя этнічныя дэлегацыі.

21-ы Тыдзень Паняволеных Народаў у Дытроіт зарганізаваны амаль адначасна з пачаткам Рэспубліканскай Канвэнцыяю, дакладна зар'ентаваў амэрыканскую публічную апінію адносна слушных аспірацыяў народаў, паняволеных расейскаю камуністычнаю дыктатураю. Напэўна ён будзе мець вялікі ўплыў на замежную палітыку Рэспубліканскай Партыі, якая паводле ўсіх крыніцаў публічнай ацэнкі мае вялікія мажлівасьці выграць у гэтым годзе ня толькі выбары Прэзыдэнта, але Кангрэсу й Сэнату ЗША.

В. П.
7/24/1980

Сьвятой Пам. Прафэсар Леў Окіншэвіч

7-га лістапада сёлета адыйшоў на вечны супачынак праф. Леў Окіншэвіч, асіраціўшы жонку Веру й сына Юрага.

Пакойны прафэсар нарадзіўся 25 студзеня 1898 году ў Пецярбургу ад беларускіх бацькоў Аляксандра й Альжбеты Окіншэвічаў. У Пецярбургу ён скончыў унівэрсытэт і пераехаў на працу ў Кіеў на Ўкраіне. У часе другое Сусьветнае Вайны, ён апынуўся ў Нямеччыне дзе працаваў прафэсарам Мюнхенскага Унівэрсытэту. Там-жа прафэсар пазнаёміўся з беларускай інтэлігэнцыяй і адтуль наведаў некаторыя беларускія лягеры ДП чытаючы даклады на тэмы беларускае гісторыі. У Мюнхене праф. Леў Окіншэвіч спаткаўся з Япіскапам Васілём (Тамашчыкам). Гэтая лучнасьць працягвалася й пасьля пераезду абодвых у ЗША да самае сьмерці Архіяпіскапа Васіля ў красавіку 1970 году.

Праф. Леў Окіншэвіч

Маё асабістае знаёмства з прафэсарам Львом Окіншэвічам адбылося ў лягеры ДП у г. Остэргофэн у Баварыі, дзе ён прачытаў даклад аб беларускім Казацтве. У маім пакоі прафэсар затрымаўся й я меў прыемнасьць пазнаць і мець даўжэйшую гутарку аб нашым агульным палажэньні й пэрспэктывах на будучыню.

Пасьля сьмерці блаж. пам. Архіяпіскапа Васіля, прафэсар напісаў мне ліста з просьбай сталага кантакту з Беларускай Аўтакефальнай Праваслаўнай Царквою, праз перасланыя просьбы маленьня за здароўе й паніхіды кажнага году, як таксама скромныя ахвяры на БАПЦ. У гэтымжа лісьце праф. Леў Окіншэвіч прасіў мяне таксама, каб у выпадку ягонага адыходу на вечны супачынак, я адслужыў заўпакойныя маленьні з пахаваньнем.

І вось нспадзявана, 9-га лістапада жонка прафэсара спадарыня Вера Аксеньцьеўна тэлефанічна перадала мне сумную вестку аб спачыўшым у Богу прафэсару Окіншэвічу з просьбай выкананьня волі пакойнага. Пры гэтым паведаміла, што пахаваньне адбудзецца на магілках Украінскае Праваслаўнае Царквы ў Баўнд Брук, Ню Джэрзі, куды перавезена ягонае цела з Вашынгтону. Было дамоўлена з Украінскаю Царквою, што пахавальныя службы будуць праведзены пры маім удзеле з украінскім сьвятаром. Прафэсар Леў Окіншэвіч пражываючы даўжэйшы час у Кіяве, ды маючы сваю сужонку ўкраінку дачку Іярэя Аксенція, меў у сваім сэрцы дзьве бацькаўшчыны — Беларусь і Ўкраіну.

Паховіны былі вызначаны на гадз. 10:30 11-га лістапада ў Баўнд Бруку. Я прыехаў 10 лістапада ў Ню Брансвік і назаўтра пачуўся дрэнна й ня змог прыняць удзелу ў паховінах, а замяніў мяне а. Ян Бруцкі.

Ад беларусаў прынялі ўдзел у паховінах скарбнік Кансысторыі БАПЦ Мікалай Войтэнка, Др. Вітаўт Кіпель з жонкаю, Соня Швэд і Марыя Байчук. Над магілай беларуская група прапяяла „Сьпі пад курганам гэрояў", чым разчуліла ўсіх прысутных. На памінковым абедзе прамаўляў Др. Вітаўт Кіпель робячы кароткі ўспамін з жыцьця пакойнага прафэсара, ды паведаміў, што пакойны пераказаў сваю каштоўную бібліятэку Беларускаму Інстытуту Навукі й Мастацтва ў Ню Ёрку.

У нашай памяці застаецца ўспамін глыбокае пашаны постаці выдатнага прафэсара-акадэміка Льва Окіншэвіча. Будзем маліць Бога, каб Ён Дабратлівы прыняў душу ягоную ў Сваё Валадарства Нябеснае.

— *Прат. Васіль Кендыш*

Editorial

(continued from page 4)

Another consequence of the demise of Communist ideology is the removal of a smokescreen which was used by the Russians to hide their colonial and imperial acts blaming them on some mythical aliens called Communists or Soviets.

In view of the above, it no longer makes sense for the captive nations' organizations in the West to devote their main efforts to "fighting Communism." The captive nations remain captive not because of any ideological condition, but solely because Russia wants to hold on to its empire. Consequently, these captive nations organizations should re-direct their efforts to fight Russian colonialism and Russian imperialism.